O echipă de excepţie

1

Maiorul Rădulescu se mişcă cu greutate printre tufişurile care îşi ridicau frunzele spre cer peste tot în jurul lui, rucsacul din spinare era ca şi cum ar fi fost plin cu pietre de moară nu cu echipamentul obişnuit. În cele din urmă văzu ţinta pe care trebuia să o atingă şi îşi îndreptă puşca spre ea, o secundă mai târziu bucata de pânză de pe capătul superior al unui stâlp deveni verde. Rădulescu aruncă nepăsător tubul gol de vopsea undeva alături de el şi se întoarse brusc în direcţia din care se auzeau nişte sunete de paşi.

- Domnule maior Rădulescu! se auzi strigat.

Acesta îl recunoscu pe cel care se apropia şi ieşi la iveală.

- Sunteţi chemat imediat la comandament, îi spuse omul.

- Pentru ce?

- Nu ştiu.

- Bine. Spune-i comandantului că voi trece pe la el după ce-mi termin antrenamentul.

- Dar...

Rădulescu ignoră restul şi se îndepărtă în grabă. O jumătate de oră mai târziu se prezentă în biroul comandantului încă transpirat şi murdar dar pregătit pentru noile ordine. Generalul Jurcuţ era un om sever care, cel puţin din ceea ce ştia maiorul, nu zâmbise niciodată în toată cariera sa de 30 de ani de armată iar de râs nici măcar atât, acum cu siguranţă avea să fie încruntat dacă nu chiar furios.

- Parcă am trimis după tine un om acum o jumătate de oră, începu acesta calm şi liniştit ca întotdeauna, era vorba să vii imediat.

- Am venit domnule.

- Ceea ce vroiam să-ţi spun este că astăzi va fi formată o nouă echipă care va interveni în cele mai delicate situaţii. Cei mai buni soldaţi, iar tu eşti unul dintre ei.

- Scuzaţi-mă domnule, dar...

- Nici un dar, vei comanda această echipă. Vei pleca în jumătate de oră ca să-ţi întâlneşti noii coechipieri.

- Dar am deja o echipă sub ordinele mele, domnule. Nu ne puteţi despărţi chiar aşa, fără nici un motiv.

- Insinuezi că nu este o decizie corectă, soldat? se încruntă comandantul.

- Nu domnule. Dar daţi-mi măcar răgazul să-i anunţ pe cei de sub comanda mea de aceste schimbări.

- Ai o jumătate de oră să te pregăteşti de plecare... de fapt numai 29 de minute. Ce faci în acest timp este problema ta. Eşti liber.

- Aş avea o întrebare: cât timp voi petrece cu această nouă echipă?

Comandantul tăcu pentru o secundă înainte de a-i răspunde.

- Până la noi ordine sau până dai ortu‘ popii. Acum ce aştepţi? Să treacă timpul şi să fii aruncat la închisoare pentru că nu te-ai prezentat la timp?

- Unde trebuie să mă prezint?

- Aici.

Dacă ar fi îndrăznit să îşi exprime revolta cu glas tare probabil că ar fi tăcut din respect pentru ceilalţi soldaţi din unitate, dar cum nu putea să facă asta, maiorul ieşi mai nelămurit decât intrase şi cu un fior de teamă în tot corpul. Întotdeauna întâlnirile cu comandantul îi dădea un asemenea fior dar acum mai puternic decât de obicei.

- Omul este un bloc de gheaţă, gândi. Ce naiba i s-a întâmplat de se comportă aşa?

Dar era o întrebare la care nu avea să afle răspuns, cel puţin în viitorul apropiat. Sau într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat. Se precipită spre camera în care îşi avea hainele şi începu să le înghesuie la repezeală într-un geamantan. Intră unul dintre actualii să foşti subalterni.

- Ce se întâmplă, domnule maior?

- Mi s-a dat o altă misiune, trebuie să plec în câteva minute.

- Ce altă misiune?! Dar comanda echipei cui revine atunci?

- De unde vrei să ştiu? Am fost anunţat abia în această după-amiază despre această nouă misiune şi mi s-a dat o jumătate de oră să mă pregătesc. Nu mi s-a mai spun nimic altceva.

- Comandantul Ţapă-n fund?

- Chiar el.

- Şi unde te vei duce de aici?

- Crezi că ştiu? Nu am nici cea mai mică idee.

- Tipic comandantului, ridică din umeri interlocutorul.

Rădulescu îşi închise geamantanul şi se îndreptă spre ieşire.

- Atunci la revedere, spuse.

- La revedere, domnule maior. Şi Dumnezeu să te aibă în pază.

Maiorul era însă departe şi nu mai luă în considerare această urare, dar chiar şi aşa şi-a amintit de ea destul de repede şi a acceptat-o pe deplin.

- Încă 20 de secunde şi aş fi trimis după tine Poliţia Militară, îl întâmpină comandantul sec.

Calmul din vocea lui contrazicea orice concluzie logică la care ar fi putut să ajungă maiorul, acesta nu ştia deloc dacă vorbea serios sau nu, dar nu avea de gând să afle. Toate datele sale (a se citi zvonurile din unitate) îl obligau să nu încerce să afle.

- Acum ce trebuie să fac?

- Elicopterul te aşteaptă afară. Urcă în el şi aşteaptă până vei ajunge la destinaţie. Acolo vei primi informaţii suplimentare.

- Bine domnule.

Rădulescu se îndreptă spre ieşire, dar a fost oprit de un gest al comandantului.

- Încă un lucru: mă aştept ca atunci când te vei întoarce să-mi povesteşti pe larg totul. Ca de la prieten la prieten.

- Bine... domnule.

În urma lui, comandantul se lăsă pe spate în fotoliu şi luă dintr-un sertar al biroului o sticlă şi un pahar, îl umplu până la jumătate cu băutură şi începu să soarbă încetişor.

- În cinstea dumitale, domnule maior Rădulescu. Ai fost un comandant bun dar nu aveai nici un pic de haz. Păcat, sper că vacanţa de după această misiune să te relaxeze puţin.

Un surâs larg i se lăţi pe faţă în timp ce amintiri vechi i se perindau prin faţa ochilor.

2

Elicopterul era deja plin când maiorul Rădulescu se urcă în el. Nu ştia cine erau cei 5 indivizi cu care avea să călătorească sau care era motivul pentru care călătoreau împreună – poate era echipa lui, cea nouă –, dar după feţele dure şi concentrate speră să nu aibă probleme cu ei pe parcursul călătoriei. Era ultimul lucru de care avea nevoie. Începu să-i studieze cu atenţie, doar avea suficient timp liber la dispoziţie. Primul lucru pe care îl observă a fost că, în ciuda uniformelor Trupelor Speciale şi a urmelor antrenamentelor specifice acestor trupe, nu semănau aproape deloc cu nişte militari. Ceva din trăsăturile lor îi spunea că le lipsea acea coeziune care făcea o echipă să funcţioneze cu succes în orice situaţie. Nu s-ar fi mirat să afle că cei de lângă el se întâlneau pentru prima oară.

Tăcerea din elicopter era aproape totală, maiorul aproape adormi în ciuda zgomotului de fundal al motorului. Toţi cei din interior erau adânciţi în gânduri ignorându-i pe ceilalţi de parcă nu ar fi existat, acest lucru ar fi fost neplăcut dacă s-ar fi cunoscut cât de cât. În cele din urmă elicopterul ateriză în mijlocul unei baze pe care maiorul nu o recunoscu şi se coborâră cu toţii la fel de tăcuţi ca şi până în acel moment. Îi întâmpină un soldat:

- Voi 6 veniţi cu mine.

După un set de priviri curioase/revoltate dar scurte militarii îl urmară, au intrat în clădire apoi într-o sală care se vroia a fi de conferinţe. Camerele de filmat, microfoanele şi terminalul de transmisie/recepţie de aici şi antena parabolică de pe clădire indicau acest lucru.

- Nu vă cunoaşteţi încă unii pe alţii, dar veţi lucra împreună în următoarele câteva zile.

Maiorul se întoarse spre sursa acesteia împreună cu tot restul grupului spre noua voce. Cel care vorbise era un om în vârstă purtând o haină cu grade de general, intrase după ei şi înaintase până în apropierea lor.

- Şi cine sunteţi dumneavoastră? întrebă unul dintre noii sosiţi.

Maiorul tresări puternic, vocea îi era foarte cunoscută, prea cunoscută; deşi pare, este imposibil, pentru o fracţiune de secundă vocea semănase foarte bine cu cea a comandantului din a cărui vină era acolo, generalul Jurcuţ. Ofiţerul îşi alungă cu rapiditate aceste gânduri îngrozitoare. omul de lângă el era cu mult mai tânăr decât comandantul Ţapă-n fund. Nici măcar nu semăna cu el, nici la figură, nici la comportament. În cele câteva zeci de minute ale călătoriei tânărul exprimase mai multe emoţii decât văzuse faţa comandantului în toţi cei 6 ani petrecuţi sub comanda acestuia.

- Sînt generalul în rezervă Ionaşcu. Iar voi sunteţi cei cu care voi colabora în decursul următoarelor câteva misiuni. Tu trebuie să fi locotenentul Jurcuţ.

Rădulescu tresări pentru a doua oară în ultimele câteva minute, asemănarea de nume era prea mult pentru el. Se întoarse din nou spre locotenent, dar nici acum nu semăna cu fostul său comandant.

- Despre ce misiuni este vorba? se smulse el din curiozitatea morbidă care-l cuprinse.

- Tu trebuie să fii maiorul Rădulescu, spuse generalul. Va fi vorba de misiuni de infiltrare şi capturare de informaţii sau oameni, dar se poate schimba de la caz la caz. Dar acum ar trebui să vă prezint unul altuia, aproape am uitat că este prima oară când vă întâlniţi.

Chiar în acest moment locotenentul Jurcuţ îşi aruncă sacul cu zgomot şi cu îmbrăcăminte pe unul dintre scaunele din jurul mesei centrale şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun de acesta. Restul grupului îl urmă fără nici un cuvânt, maiorul rămase ultimul în picioare. El îşi puse calm geamantanul lângă colţul mesei şi se aşeză chiar în dreapta scaunului din capăt. Generalul se aşeză lângă el.

- Dacă v-am reţinut bine numele, începu acesta, sunteţi: Rădulescu Daniel, Popa Călin, Rotoiu Cristian, Jurcuţ Bogdan, Popescu Constantin şi Verdeş Florin. Maiorul Rădulescu este cel care va comanda această echipă.

Privirile militarilor se rătăciră pentru câteva momente peste figurile celorlalţi apoi cu toate revenură asupra generalului.

- Ne puteţi spune acum motivul pentru care ne-aţi adus aici în aşa grabă? întrebă maiorul.

- O misiune care nu poate suferi amânare. Aveţi 48 de ore la dispoziţie pentru a o duce la capăt. Unul dintre savanţii noştri a fugit cu anumite planuri secrete şi s-a refugiat într-o fortăreaţă veche din Europa de Sud, dacă nu-l recuperăm în următoarele două zile există posibilitatea ca să vândă aceste planuri celeilalte părţi.

- Cui? Ruşilor? Americanilor?

- Nu. Mafiei.

- Ce fel de planuri au fost furate?

- Îmi pare rău, dar nu vă pot spune nimic. Sînt secrete. Trebuie să le recuperaţi fără să vă uitaţi peste ele.

- La ce fel de împotrivire trebuie să ne aşteptăm?

- De ultimul tip. Până să fugă savantul avea acces la tehnologia de ultimă oră, a luat cu el câteva amintiri în afara planurilor.

- Grozav, exclamă Jurcuţ. Mai trebuie să ne spuneţi că nu ne veţi putea decât nişte arme rudimentare pentru a nu ieşi în evidenţă.

- Nu vă vom putea da decât nişte arme rudimentare pentru a nu ieşi în evidenţă, repetă generalul zâmbind.

Pentru o secundă locotenentul făcu o privire dezamăgită şi îmbufnată care le smulse celorlalţi zâmbete. Dacă maiorul mai avea o îndoială asupra identităţii locotenentului aceasta se spulberă rămânând în urma ei numai fumul amintirii.

- Haideţi să vă arăt armele pe care le veţi primi şi să-i dăm bătaie, spuse generalul şi se ridicară cu toţii.

3

Câteva ore mai târziu cei 6 soldaţi se regăsiră strecurându-se printre copacii şi tufişurile unei păduri de conifere, erau înarmaţi până în dinţi cu arme dintre cele mai noi.

- Cât mai avem până la destinaţie? se interesă Rotoiu.

- Cam 6 km, îi răspunse maiorul uitându-se la ceas. Vom intra în detecţia sistemului de apărase cam peste vreo 2 km, adică 20 de minute.

- Bine, mârâi Jurcuţ.

- Ia spune-mi, domnule locotenent, i se adresă maiorul, la ce avem nevoie de un specialist în criogenie?

- Este cea de-a doua specializare, sosi şoapta ocolind un copac. Prima este cea de lingvist, vă voi servi drept traducător dacă veţi avea nevoie.

- Dacă vom avea nevoie...

O uşoară nervozitate se simţea în aer, dar era mai mult anticiparea viitoarei lupte decât unui factor de stres. Nu-i cunoştea aproape deloc, chiar deloc, dar Rădulescu simţi că nu aveau să cedeze în aproape nici o situaţie cu care aveau să se întâlnească în următoarele ore.

Ocoli un tufiş şi se uită la ceas, nu mai aveau decât câteva minute până la limita sistemului de detecţie al inamicului. Vru să pornească mai departe, dar lucrurile începură să meargă nu atât de rău precum de aiurea. Maiorul auzi în spatele său o zgomot puternic de izbitură şi un strigăt de durere, se întoarse încruntat pentru a-l face atent pe subalternul său dar se opri pe loc când ajunse să se holbeze la trunchiul gros al copacului aflat la numai câţiva zeci de centimetri de nasul său. Nu ştia cum apăruse acesta acolo, dar era sigur că nu era acolo cu o jumătate de secundă în urmă.

- Să-l ia naiba!

Exclamaţia îl făcu pe maior să sară practic în sus renunţând la orice pretenţie a unui camuflaj reuşit şi ocoli copacul în grabă pentru a-i vedea pe cei 5 soldaţi pe care îi comanda în situaţii în care nu

crezuse că avea să vadă un om: Verdeş şi Rotoiu zăceau într-o groapă parţial plină cu apă murdari din cap până în picioare, Jurcuţ era căzut în fund peste picioarele lui Popescu şi îşi freca cucuiul provocat de izbitura cu copacul apărut pe neaşteptate în calea lui. Popa era singurul care mai era în picioare dar ajunsese fără să ştie cum în mijlocul unui tufiş din care nu mai putea ieşi. Îşi aruncase arma şi rucsacul şi se zbătea de zor dar fără nici o şansă de scăpare.

- Ce naiba se întâmplă aici? se răsti maiorul la ei.

- Copacul m-a lovit! îi răspunse Jurcuţ de-a dreptul furios.

În alte condiţii maiorul, oricine, ar fi zâmbit văzând privirea îmbufnată şi nedumerită a locotenentului, dar acum a zâmbi era ultimul lucru posibil.

- Cum adică te-a lovit?! Este imposibil! Ratatule!

- Atunci aş vrea să-mi explicaţi cum a apărut balta asta, îi răspunse Verdeş la fel de furios ca şi colegul său.

- Simplu: a plouat iar apa s-a adunat într-o adâncitură a terenului. Tu cum ai ajuns acolo?

- La fel de simplu: a apărut sub picioarele mele din neant.

- Cineva să mă ajute să ies din chestia asta! le strigă Popa celorlalţi. M-am cam blocat aici.

Pentru Popescu era mult prea mult, începu să râdă isteric cu toate că continua să-şi maseze picioarele aproape zdrobite de corpul lui Jurcuţ. Îşi reveni după numai câteva secunde şi sări în sus apropiindu-se de tufişul în care era blocat colegul tău.

- Cum naiba ai ajuns aici? Nu-mi răspunde, nu vreau să ştiu! Nu ţi-ai putut găsi un tufiş mai des în care să te bagi?

- Nu m-am băgat în el, el a crescut în jurul meu!

- Nu mai spune poveşti, îi răspunse acesta printre hohotele de râs. Ştii că acest lucru este imposibil.

- Atunci de ce râzi, boule?!

- De tine... sau mai precis de expresia feţei tale.

Popa întinse o mână furioasă după el ca să-l tragă în mijlocul tufişului în locul lui dar Popescu se dădu la o parte, acţiunea a fost urmată de un adevărat cor de înjurături pentru că a alunecat cu echipament cu tot în capul celor doi colegi de dedesubt trântindu-i înapoi în nămolul rece.

Zece minute mai târziu s-au regăsit cu toţii într-o poiană la doar câţiva metri distanţă de baltă şi, uzi şi murdari chiar şi după urechi, au decis cu toţii tacit să-şi facă tabăra acolo.

- Cât mai avem până la baza inamică?

Maiorul se simţi dintr-o dată prea obosit pentru a mai verifica datele primite de computerul de la încheietură şi se bizui pe datele primite de la cei din jur.

- Curios, făcu Rotoiu. Computerul meu nu-mi indică nimic, parcă am fi dispărut complet din raza de acţiune a sateliţilor.

- Prostii!

- Nu putem dispărea, aşa dintr-o dată.

- Raza de acţiune se întinde pe toată suprafaţa planetei, le explică maiorul. Nu avem unde merge fără să fim descoperiţi.

- Dar...

- Ţi s-a stricat computerul, nu este altă explicaţie.

Maiorul catadicsi să se uite în cele din urmă la computerul său şi se corectă imediat:

- Ni s-a stricat la amândoi computerul. Nici al meu nu-mi arată nimic.

Dar nici unul dintre computerele personale nu arăta nimic, nici poziţia în care se aflau ori vreo altă poziţie. Tocmai când erau mai uluiţi auziră nişte zgomote de paşi apropiindu-se şi săriră cu toţii asupra intrusului, numai maiorul rămase în urmă pentru a-şi lua arma. Cel care aproape îi speriase era numai un tânăr, aproape un copil, îmbrăcat în nişte haine ciudate şi ţinea în mână un băţ.

- Asta este arma de care vă era atâta teamă? îi întrebă maiorul în timp, furios, arunca obiectul cât mai departe de ei. Abia aştept să vă văd în luptă adevărată.

- Nu ne-am speriat de puştiul ăsta, mârâi Rotoiu spre noul sosit care tremura de zor între ei. Vezi cine-i, se adresă lui Jurcuţ.

Acesta nu reuşi însă să scoată nimic de la tânărul îngrozit, nici măcar numele. Nici vorbă despre ce ştia referitor la cetatea care bănuiau că se află dincolo de culmea din faţă. În cele din urmă renunţă şi se alătură colegilor săi ocupaţi cu verificarea armamentului din dotare. Îşi luă arma şi cercetă cu rapiditate mitraliera, lansatorul de grenade şi aruncătorul de flăcări integrate în aceasta, erau curate şi funcţionabile iar muniţie era din belşug.

- Ce facem în continuare, domnule? se întoarse spre maior.

- Ne continuăm misiunea, de aceea suntem aici.

- Aici unde? Peisajul s-a schimbat aproape complet.

- Nu are importanţă dacă cetatea se află la locul ei. Nu vă daţi seama că este de fapt ceva care se vrea să ne sucească minţile?

Vocea maiorului suna un pic cam fals la aceste din urmă cuvinte, nici el nu era sigur de ceea ce spunea.

- Dar atâta vreme cât cetatea este acolo unde a fost construită iar lucrurile pe care trebuie să le recuperăm sînt înăuntru toate acestea, arătă el spre copacii din jur, nu au nici o importanţă dacă nu ne opresc în drumul nostru. Relieful nu s-a schimbat cu nimic, numai peisajul.

- Dar copilul de mai devreme? întrebă Jurcuţ. Cunosc foarte bine limba acestor locuri şi nu am reuşit să mă înţeleg cu el.

- De unde vrei să ştiu eu ce fel de dialect foloseşte? Atâta vreme cât nu vorbeşte româna sau o altă limbă pe care o înţeleg nu are nici o importanţă ce fel de limbă vorbeşte el.

Jurcuţ rămase o clipă pe gânduri pentru a descurca logica celor spuse de maior, dar nu reuşi şi se resemnă dând din umeri. O luă pe urmele acestuia în sus, spre vârful culmii şi apoi mai departe spre fortăreaţa pe care trebuiau să o cucerească. Ajunşi la o distanţă suficient de mare de aceasta s-au adăpostit într-un şanţ care-i proteja de privirile indiscrete dar într-un loc care le oferea o privelişte în mare asupra cetăţii.

- Ceva nu mi se pare în regulă, dar nu ştiu ce anume.

Acum maiorul cerceta cu atenţie printr-un binoclu puternic zidurile înalte ale fortăreţei şi străduţele oraşelului de lângă aceasta, la oamenii cu haine croite într-un stil demult apus şi la cei care îşi conduceau căruţele pe drumurile neasfaltate ce intrau în oraş.

- Unde este apărarea antiaeriană? se miră el în continuare. Sau soldaţii care ar trebui să fie aici?

- Generalul Ionaşcu spunea că savantul a fugit singur. Chiar crezi că ar trebui să aibă soldaţi în subordine?

- Da. A fost un lucru plănuit în cel mai mic detaliu. Iar dacă nu are soldaţi ar trebui să aibă măcar nişte mercenari sau gărzi de corp care să-l apere de noi.

- Sînt dezamăgit, îl auzi pe Rotoiu vorbind de undeva din dreapta. Credeam că vom avea ceva luptă la dispoziţie.

Ceva din vocea sa îl făcu pe maior să se întoarcă spre el şi să încremenească de uimire pentru o secundă lungă. Soldatul îşi adusese cu el suficientă mâncare pentru un pluton întreg şi acum îşi desfăşura faţa de masă pe solul uscat. Farfuriile şi paharele erau alături. Dacă maiorul nu ar fi surprins cu coada ochiului o mişcare de undeva de peste câmp ar fi dorit neaparat să ştie ce avea de gând să facă mai departe soldatul, dar atenţia sa se îndreptă spre norul de praf care se vedea la orizont.

- Cu toate acestea s-ar părea că vom avea de-a face cu o oarecare armată, spuse.

Cu toţii, mai puţin Rotoiu care începuse deja să mănânce, tresăriră şi-şi îndreptară binoclurile în direcţia indicată de maior. Într-adevăr se apropia o armată dar nu cum credeau ei că va fi adică cu tancuri şi blindate sau maşini pline cu soldaţi, ci una formată dintr-o mulţime de călăreţi în armuri în avangardă şi oameni pe jos în lateral.

- Ce naiba este asta? se scăpă el cu voce tare.

- Spectacolul nostru, domnule maior, auzi vocea lui Rotoiu. Cei din vale se pregătesc pentru luptă.

Maiorul îndreptă binoclul spre cetatea din vale şi văzu soldaţi apăruţi de pe nicăieri înghesuindu-se pe străduţele oraşelului, ocupând toată cetatea pregătiţi parcă tocmai pentru acest lucru. Nimeni nu le opuse rezistenţă, menirea lor era să apere fortăreaţa nu să o distrugă. Ceva i se părea maiorului că nu era în ordine, dar nu putea să-şi dea seama ce anume.

- Ce naiba!?

Vocea lui Jurcuţ îl făcu să tresară aproape speriat, intrat în alertă.

- Ce s-a întâmplat?

- Mi se pare că am văzut ceva foarte ciudat, aproape imposibil. Cel mai straniu lucru care mi s-a întâmplat.

- Ce anume? sări în sus maiorul enervat.

- Am văzut o fată foarte frumoasă la una dintre ferestrele castelului, dar în momentul imediat următor a dispărut.

Fluierăturile nesimţite ale celor din jur nu au întârziat să apară, se comportau ca nişte puştani de liceu.

- A fost cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată!

- Ai avut iluzii optice, locotenente, se grăbi maiorul să-l asigure. Şi eu mă uitam spre castel dar nu am văzut nimic neobişnuit.

Tăcu pentru un moment apoi continuă.

- Nu am apucat să te întreb un lucru: ce legătură este între tine şi generalul Jurcuţ?

- Cine este generalul Jurcuţ?
Vocea locotenentului suna foarte nevinovată, faţa era la fel.
- Fostul meu comandant, i se spune Ţapă-n fund.
Râsetele se făcură imediat auzite de peste tot.
- De ce?
- Tipul nu a râs niciodată de când îl cunosc, adică de 6 ani. Se spune că nici măcar nu a zâmbit vreme de 30 de ani, de când este în armată.
- Ai încercat vreodată să faci o glumă bună?
- Glumeşti? M-ar fi aruncat în carceră.
În scurta perioadă de când apăruse forţa militară se apropiase mult de cetate, acum era clar şi cu ochiul liber că nu aveau intenţii dintre cele mai bune.
- Ce barbari! exclamă Popescu. Unde naiba au învăţat să atace în halul ăsta?!?!
În acel moment recunoaşterea tiparului îl lovi pe maiorul Rădulescu ca o bâtă în moalele capului: cumva alunecaseră înapoi în timp într-o zonă pe care nu o recunoştea. Din punct de vedere fizic zona era aceeaşi, dar populaţia care o locuia era complet diferită de cea la care se aşteptase să o întâlnească. Hainele şi armele de epocă, comportarea lor, nu era un lucru care era menit să-i încurce ci era chiar realitatea.
- Ce naiba se întâmplă aici? Dar cu noi?
Gândurile i-au fost întrerupte de comentariile tâmpite ale camarazilor săi pe seama modului de atac al cavaleriei inamice.
- Se comportă ca nişte puştani proşti! exclamă Popa. Nu aşa se desfăşoară flancurile, bă! urlă el.
Din fericire însă nimeni nu-l auzi, maiorul nici nu-şi putea imagina care ar fi fost efectele intervenţiei lor asupra unui eveniment din trecut. Nici nu dorea să o facă, l-ar fi îngrozit simpla idee.
- Tăceţi naibii din gură! zbieră el la cei din jur.
Se supuseră cu toţii ordinului dar se întoarseră uimiţi spre el, chiar şi Rotoiu se opri din mâncat pentru a-l privi. Maiorul le explică în numai câteva cuvinte situaţia în care se aflau iar privirile lor dezamăgite i-au dovedit aproape imediat că au înţeles pe deplin.
- Acum înţeleg de ce m-am udat aşa dintr-o dată, spuse Verdeş străfulgerat de o amintire.
- Şi de ce am ajuns în mijlocul unui tufiş, îl completă şi Popa.
- Probabil că această poartă temporală prin care am pătruns fără voia noastră este o metodă de apărare a savantului pe care trebuia să îl capturăm împreună cu tot ce a furat, îşi dădu cu părerea maiorul. De aceea cred că este mai bine să nu intervenim cu nimic în cursul acestei bătălii... nu ştim ce rezultate ar putea avea în viitorul din care venim.
Nu crezuse că camarazii săi puteau fi mai dezamăgiţi dar privirile lor îi dovediră că se înşelase.
- Dar măcar putem să urmărim spectacolul? veni Jurcuţ cu o idee nouă.
- Bine.
Însă în momentul imediat următor maiorul regretă că cedase privirilor rugătoare ale celor de sub comanda sa, cei 5 oameni îşi puseră pe cap nişte şepci apărute de nicăieri şi îşi scoaseră de sub haine câte un vas cu floricele de porumb şi o sticlă de litru de Coca Cola apoi începură să urmărească lupta ce se pregătea folosindu-se de binoclurile din dotare.
- Ce naiba? se miră maiorul pentru a nu mai ştia câta oară. Parcă am fi la un meci de fotbal!?!?
Dar nu mai comentă nimic în continuare şi reîncepu să urmărească cetatea şi armata care se apropia de aceasta.
- Să fiu oare singura persoană normală de aici?!?!
Dar nu avea să afle răspunsul la această întrebare, cel puţin nu în viitorul apropiat. Lupta începu şi, cu toate armele rudimentare pe care cei implicaţi le deţineau, păru să fie aprigă. Camarazii maiorului Rădulescu stăteau la fel de comozi de parcă s-ar fi uitat la televizor şi aproape se bucurau când câte unul dintre luptători câştiga un duel strâns.
- Da‘ mai tăceţi odată!
Vocea stridentă a maiorului acoperi pentru un moment vocile celorlalţi, stresul din vocea lui le domoli pentru câteva minute zelul.
- Fir-ar să fie!
Rădulescu tresări, vocea lui Jurcuţ se auzise foarte aproape de urechea sa. Se întoarse spre el.
- Ce s-a mai întâmplat acum?
- Iarăşi fata aceea. Trebuie să o salvez.
Fără nici un alt cuvânt militarul sări din groapa în care el şi camarazii săi se aflau şi se îndreptă în fugă spre cetatea şi lupta din jurul acesteia. Însă răbdarea maiorului se termină, puse

capacitatea de distrugere a armei pe nivelul maxim şi ochi spatele lui Jurcuţ. Chiar în centrul acestuia. Trase şi se vârî înapoi în groapa din care ieşise.

În acel moment deveni conştient de două lucruri: dintr-o greşeală pe care nu şi-o putea explica comutatorul armei era pus pe aruncătorul de mine în loc să fie pe gloanţe aşa cum intenţionase, iar cel de-al doilea lucru a fost zgomotul îndepărtat al unei explozii infernale.

Strigătele de bucurie ale celor din jur aproape îl asurziră.

- Felicitări, domnule maior.

- I-ai pus pe fugă. Eşti bun.

Când în cele din urmă Rădulescu îşi luă inima în dinţi şi se uită pe urmele proiectilului propriu priveliştea îl făcu să se înfioare. Înainte de a coborî spre cetatea din vale solul avea o oarecare porţiune orizontală, când maiorul trăsese asupra lui Jurcuţ acesta se afla pe această porţiune de teren. Primul lucru pe care maiorul îl văzu a fost silueta deja cunoscută a locotenentului care privea spre cetatea parţial distrusă de arma sa. Unul dintre turnuri era la pământ iar o parte a zidului dispăruse de parcă nu ar fi existat niciodată. În vale era o debusolare completă, demnă de invidiat, armata atacatoare încerca să se retragă dar nu mai avea unde, erai prea mulţi oameni într-un spaţiu prea mic. Acum se călcau cu toţii în picioare încercând să scape de fiinţa care distrusese cetatea... dacă putea să distrugă un turn dintr-o singură lovitură atunci nu se puteau pune cu aşa ceva. Pe *ei* i-ar fi distrus fără să-şi dea seama.

Dacă numai ei ar fi fost cei care încercau să se depărteze de cetate atunci nu ar fi fost nici o problemă, dar şi apărătorii acesteia cât şi localnicii încercau să fugă din calea forţei uriaşe care încerca să-i ucidă.

- Ce am făcut?!?!

Maiorul se ridică în picioare, consternat. Înaintă mai mult instinctiv decât din proprie voinţă până ajunse în dreptul locotenentului Jurcuţ.

- M-am împiedicat, domnule maior. Sînt ruşinat... este pentru prima oară când mi se întâmplă aşa ceva. Dar nu pot să mă plâng... aţi făcut o treabă excelentă.

- De unde ai ştiut că eu am fost cu...

Rădulescu îşi termină întrebarea cu un gest spre cetatea din vale.

- Pentru că atunci când dumneavoastră acţionaţi o faceţi până la capăt. Aţi plănuit asta de la început, nu-i aşa?

Maiorul încercă să-i explice ceea ce se întâmplase, dar renunţă înainte de a începe. Nu avea nici un rost.

- Să mergem să vedem ce se mai poate salva, se mulţumi el să spună.

Le făcu semn şi celorlalţi să-i urmeze apoi începu să coboare panta. Dintr-o dată se simţea foarte obosit, dar nu ştia de ce. Nu simţea decât nevoia să se odihnească... să se distreze puţin.

4

În următoarele câteva săptămâni cei 6 membrii ai echipei i-au ajutat pe cei din cetate să reconstruiască porţiunea din zid şi turnul distrus de greşeala maiorului. Armata care îi atacase în ziua venirii lor nu s-a mai înapoiat niciodată, de fapt nici măcar unii dintre locuitori nu au făcut-o. Groaza fusese mult prea mare pentru a putea fi învinsă atât de uşor.

- Cine s-ar fi gândit la greaca veche?

Acum membrii echipei de comando stăteau pe unul dintre zidurile exterioare cu scopul evident de a se bronza. Pentru prima oară în ultimul timp reuşiseră să îşi facă ceva timp pentru ei. Locotenentul Jurcuţ rememora perioada de început a sosirii lor în acele locuri acum devenită o amintire îndepărtată.

- Dacă puştiul nu ar fi avut un accent atât de ciudat mi-aş fi dat seama pe loc că era vorba de greaca veche, încercă el să le explice camarazilor săi de ce nu se înţeleseseră chiar de la început cu localnicii.

- Dar până la urmă s-a rezolvat, îşi exprimă uşurarea Verdeş. Măcar cu acest lucru suntem în clar.

- Dar misiunea tot nu ne-am împlinit-o, le atrase atenţia maiorul. Nu am găsit nici cea mai mică urmă din savantul dispărut sau lucrurile pe care se presupune că le-a furat.

- Te deranjează cu ceva?

- Nici vorbă. Sînt de-a dreptul uşurat. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-aş dori este să fac faţă unuia cu o tehnică superioară de luptă.

- Atunci de ce ai distrus o parte a cetăţii? Nu te-ai gândit la sărmanii oameni care probabil gândesc la fel?

Rădulescu se văzu obligat să înfrunte râsetele celor de sub comanda sa.

- Aveţi vreo soluţie cum să ajungem din nou acasă?

Zâmbetele dispărură de pe feţele celor din jur atât de repede încât Rădulescu aproape se întrebă dacă existaseră vreodată. Drumul spre casă era o problemă despre care nu discutaseră prea mult în cele câteva săptămâni care trecuseră, dar îi neliniştea pe toţi. Perioada pe care o petreceau era o vacanţă minunată dar numai o vacanţă, fie că vroiau sau avea să se termine... într-un mod sau altul.

- Eu nu mă plâng, spuse Jurcuţ. Mă simt suficient de bine şi aici.

- Bineînţeles că nu te plângi, explodă maiorul. Te-ai ales cu cea mai frumoasă fată din zonă, ce-ţi trebuie mai mult.

I-ar mai spus câteva lucruri nu prea plăcute dar a fost întrerupt de apariţia fetei în cauză iar maiorul renunţă.

- Elena! exclamă locotenentul şi îşi deschise braţele pentru a opri saltul fetei spre el.

Ceilalţi îşi întoarseră privirile cu câte un zâmbet larg dar acru pe buze pentru a nu vedea îmbrăţişarea şi sărutul celor doi.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă locotenentul smulgându-se în cele din urmă din îmbrăţişare.

- Nu. Dar vroiam să te văd.

În timp ce cei doi îndrăgostiţi se cufundau în conversaţia lor restul echipei, care era complet pe dinafară, începură să se îmbrace şi să se pregătească de plecare. Se hotărâră ca restul zile să şi-l petreacă în căutarea unei modalităţi de a se întoarce acasă, înapoi în viitor.

- Deja plecaţi? se miră Jurcuţ.

- Da. Haide, îmbracă-te.

- Nu domnule.

Rădulescu tresări şi se întoarse spre locotenent cu arma scoasă din teacă.

- Cum?

- Nu mai suntem în armată, iar eu vreau să rămân aici. Nu îmi puteţi ordona să plec tot aşa cum nu mă puteţi obliga.

Hotărârea din ochii celui din faţa lui era implacabilă, iar maiorul renunţă să mai încerce ceva.

- Dacă vom reuşi să ne întoarcem..., spuse şi se opri.

Nu-şi mai găsea cuvintele.

- Nu vă mai faceţi probleme în privinţa mea, încercă Jurcuţ să-l liniştească. Dacă reuşiţi să vă întoarceţi atunci vă rog să mă raportaţi ca decedat în misiune. Nu vreau să mă mai întorc acolo, vreau să stau aici.

- Eşti sigur?

Maiorul ezita.

- Da domnule.

Locotenentul se apropie foarte mult de maior până aproape se atinseră.

- Şi nu uitaţi despre ce v-am spus despre comandant, poate-i va plăcea o glumă bună, îi şopti el.

Rădulescu tresări, pentru o fracţiune de secundă vocea locotenentului sunase identic cu cea a fostului său comandant. Dar încetă să-şi mai facă griji... era imposibil să fie el.

- Să mergem, băieţi, se smulse el din încremenirea ce-l cuprinsese aşa dintr-o dată.

Se îndepărtară de cetate destul de repede, curând ajunseră pe culmea de pe care urmăriseră bătălia în prima zi şi se opriră pentru un moment, se uitară cu toţii înapoi. Toată populaţia care mai rămăsese în cetate era acum pe ziduri urmărindu-i cum se îndepărtau, deveniseră destul de cunoscuţi în ultimul timp. Uralele se auziră chiar şi până la ei, era modul în care cei din cetate îi încurajau în căutarea lor.

- Acum unde ne ducem, domnule maior?

Rădulescu se întoarse spre Popa, încă se mai gândea ce să facă mai departe.

- Mergem la locul unde a început totul. Dacă această deplasare temporală este efectul unui dispozitiv exterior atunci acel loc este cel mai potrivit pentru a încerca să inversăm sensul acestei deplasări.

Trecerea prin timp se făcu la fel de brusc şi cu acelaşi efect delirant asupra soldaţilor ca şi prima. Verdeş tocmai fuma o ţigară cât începu să alunece fără nici un control pe o pantă abruptă, ateriză pentru a doua oară într-o baltă. Rămase pentru o clipă nemişcat apoi luă o poziţie de luptă vigilent la orice mişcare în jurul său. Colegii său deveniseră dintr-o dată la fel de alerţi ca şi el, dacă maiorul ar fi fost atent la comportamentul lor ar fi fost uimit. În numai câteva fracţiuni de secundă se transformaseră din nişte tineri în vacanţă în nişte militari cu experienţă, nişte adevăraţi profesionişti.

- Nici un pericol! le semnală în cele din urmă maiorul.

Se adunară cu toţii într-o zonă mai liberă.

- Ce facem în continuare? Ne întoarcem la bază sau ne ducem la capăt misiunea?

- Eu zic să ne ducem la capăt misiunea, sugeră Popa. Nu ştim câtă vreme am lipsit din această perioadă... s-ar putea să avem chiar suficient timp.

Dar nu au găsit decât nişte rămăşiţe vechi ale unei foste cetăţi, nici măcar nu erau în stare să-şi dea seama dacă era cetatea în care locuiseră câteva săptămâni bune sau nu.

- S-a dus misiunea noastră! exclamă Verdeş.

- Acum ce facem, domnule maior?

- Ne întoarcem la bază. Ce putem face altceva?

Au fost introduşi aproape imediat într-o sală în care generalul Ionaşcu îi aştepta.

- Salut, oameni buni! îi întâmpină acesta. Cum vă mai simţiţi?

- Aţi putea să ne spuneţi şi nouă despre ce naiba era vorba? Nu am găsit nici urmă de cetate sau de savant. Despre planurile care se presupune că au fost furate nici nu este vorba.

- Ce-mi puteţi spune despre cele 5 săptămâni pe care le-aţi petrecut în Troia?

- Troia?!?!

Surpriza celor 5 militari s-a materializat printr-o singură exclamaţie, privirile lor arătau pe deplin neîncrederea lor.

- Dar Troia a fost distrusă cu mult timp în urmă!

- Corect.

Cu toţii se întoarseră spre sursa noii voci care se făcu auzită. Numai Rădulescu îl recunoscu, era fostul său comandant...

- Domnule general Jurcuţ! exclamă el. Ce căutaţi aici?

- Am venit să văd ce mai faceţi. Ce credeai?

- Aţi putea să ne explicaţi toată chestia? De ce am fost minţiţi?

Tonul ameninţător din vocea sa era foarte vizibil chiar dacă vorbea cu un general. Maiorul parcă uitase cu cine vorbea.

- Nu a fost nici o minciună. Doar că am uitat să vă spunem câteva lucruri.

- Ca de exemplu?

- Că era vorba despre o cetate demult dispărută. Scopul principal a fost de a aduce istoria la cursul ei normal, acela pe care-l cunoaştem şi acum. Nu puteam lăsa Troia cucerită altfel decât de greci... cred că ştiţi cu toţii poemele lui Homer referitoare la aceste bătălii. Iar al doilea lucru, referitor la savantul pierdut şi planurile... ei bine, iată-mă!

- Cum adică?

- Îţi aduci aminte de ce ţi-am spus înainte de a pleca în căutarea porţii prin timp care să vă aducă înapoi?

Dacă Rădulescu şi-ar fi permis să acţioneze ar fi scos un adevărat urlet de furie combinată cu cea mai mare uluială pe care o trăise până atunci.

- Ţi-am spus să încerci să-i faci fostului tău comandant – Ţapă-n fund – o glumă care să-i descreţească fruntea.

De data aceasta maiorul nu se mai putu stăpâni, parcurse dintr-un salt distanţa care-l despărţea de general şi îl puse la pământ cu o singură lovitură de pumn bine ţintită. Când restul camarazilor săi se îngrămădiră în jurul lui pentru a-l ajuta să se ridice acesta râdea în hohote.

- Asta a fost pentru că am fost folosit, spuse maiorul de-a dreptul furios.

- Dacă ţi-ai vedea faţa..., reuşi să zică Jurcuţ în cele din urmă printre hohotele de îs.

Nu reacţionase la lovitura maiorului pentru că o merita. Ştia acest lucru la fel de bine ca toţi ceilalţi din încăpere.

Rădulescu încremeni, şocul râsului lui Ţapă-n fund se adăugă în cele din urmă tuturor celorlalte date pe care tocmai le aflase făcându-l să se oprească uimit din tot ceea ce făcea. Pentru o secundă infernal de lungă încetă să mai gândească de parcă mintea i s-ar fi blocat dar apoi reveni la cruda realitate înconjurătoare iar creierul începu să-i funcţioneze la capacitatea maximă.

- Dar cum... Cum ai reuşit să supravieţuieşti?

- După ce aţi plecat voi totul a fost foarte bine: femei şi băutură din plin, muncă nu tocmai aşa de multă ca cea cu care eram obişnuit... până ne-au atacat grecii. Iar asta nu din cauza Elenei, cum cânta Homer despre cucerirea Troiei, ci din cauza bogăţiilor care se spunea că erau în cetate... dar mai ales din pricina cunoştinţelor extrem de avansate faţă de epoca aceea pe care le aveam. Le-am ţinut faţă o anumită perioadă, dar după un timp am ne-am dat seama cu toţii că nu mai aveam nici o şansă aşa că am reuşit să plec de acolo iar restul s-au predat.

- Dar Elena?

- Nu a vrut să vină cu mine. Spunea că nu vrea să supravieţuiască epocii sale.

- Dar cum ai reuşit să pleci? Nu cred că poarta temporală mai era activă în acea perioadă.

- Adu-ţi aminte că sînt specialist în criogenie.

În cele din urmă maiorul înţelese pe deplin toată intriga, întreg planul în care intrase fără voia lui.

- Ai construit un aparat care să-ţi conserve corpul în perfectă stare până în momentul în care ar fi trebuit să fii descoperit apoi ai pregătit totul pentru ca noi să ajungem înapoi în timp şi să te ducem şi pe tine acolo.

- Corect! exclamă Jurcuţ cu un zâmbet pe buze. Era şi timpul să-ţi dai seama.

- Nu m-ar mira ca tu să fii direct răspunzător de crearea acestei... maşini temporale.

- Nu este adevărat. Din păcate nu am participat deloc la acest proiect.

- Dar ne puteţi lămuri un lucru? interveni în conversaţie Popescu.

- Ce anume?

- De ce toţi am început să ne comportăm aşa aiurea?

- Deci aţi fost conştienţi de asta? se miră maiorul.

Popescu aprobă din cap.

- Efecte secundare ale călătoriei prin timp, le explică generalul Ionaşcu. Dar aţi putut observa şi singuri că aceste efecte au dispărut la puţin timp după primul salt, iar după aceea nici măcar nu le-aţi mai simţit.

- Adevărat.

- De ce te-ai comportat aşa de acru în tot timpul în care ai fost comandantul meu?

- Trebuia să joc un rol, nu-i aşa? Sau ai uitat deja că m-ai întrebat despre legătura dintre mine şi comandantul Ţapă-n fund?

- Dar sunteţi aceeaşi persoană!

- Exact. Nu a fost un rol uşor, dar pot spune că te-am păcălit. Pot pune pariu că ai găsit anume asemănări între noi, dar nici una nu a putut să te convingă că chiar suntem aceeaşi persoană.

- Ai dreptate, spuse învins maiorul.

- Cred că v-au ajuns explicaţiile, îl salvă generalul Ionaşcu. Dacă veţi mai avea întrebări le veţi pune la momentul potrivit, aveţi suficient timp. Acum trebuie să vă odihniţi, nu mai aveţi prea mult până la următoarea misiune.

- Care următoare misiune? se cutremură Rădulescu.

- Am uitat cumva să vă spun despre ea? se prefăcu mirat Ionaşcu. Cred că am îmbătrânit mai mult decât aş fi vrut.

- Adică nu s-a terminat cu povestea călătoriilor temporale? se interesă şi Verdeş.

- Acesta a fost numai începutul. În mod oficial sunteţi prima echipă de comando care acţionează în diverse zone temporale în cazul unor schimbări neaşteptate de realitate.

- Dar...

- Nici un dar. Duceţi-vă să vă odihniţi!

Cei 5 soldaţi nu mai comentară ordinului categoric al lui Jurcuţ, se îndepărtară bombănind spre ieşire şi spre camerele lor.

- Crezi că se vor obişnui? întrebă Ionaşcu.

- Pot pune pariu pe acest lucru. La început se vor acomoda cam greu, dar în timp se vor obişnui... doar timpul este aliatul nostru cel mai preţios, nu-i aşa?

Cei doi generali zâmbiră privind în urma grupului care se îndepărta.